

Atlantpagten. I alle de nordiske folk vil det føles som en lykke, hvis den skandinaviske forsvarsunion kunne blive en realitet, en virkelig styrkelse af vor sikkerhed og derved et led i demokratiernes bestræbelser for at bevare freden og at sikre friheden. Det er en stor opgave, der påhviler de skandinaviske landes repræsentanter og deres udenrigsledelser. Med glæde vil mit parti give tilslutning til en skandinavisk pagt, som alle tre lande med fuld fortrøstning og overbevisning kan slutte sig til, men eet krav føler vi os berettiget, ja, forpligtet til at stille til vort lands regering: at den vogter vel på ikke at få et ansvar for, at slutresultatet for vort vedkommende skal blive et isoleret Danmark, der af frygt for at tage et standpunkt har mistet sine virkelige venner i verden.

Mit parti opfordrer derfor regeringen til at vogte vel på tiden og begivenhederne. Vi har givet regeringen støtte til dens nordiske politik, og vi vil vedblive dermed, sålænge den står på virkelighedens grund, men heller ikke en dag længere. Vort lands skæbne må ikke afgøres af et spil af tilfældigheder.“

For det radikale venstre talte *Jørgen Jørgensen*, af hvis indlæg i debatten følgende skal anføres:

„Det er ikke tiden nu til at drøfte, hvad der skal ske for Danmarks vedkommende, såfremt den nordiske alliancefri stilling ikke lader sig realisere. Nu må alle kræfter sættes ind for at overbevise stormagterne om, hvor betydningsfuldt det er for en fredelig udvikling, at Norden holder sig udenfor de store magtgrupperinger i verden, og at Nordens tre lande står samlet.

Efter alt, hvad der indtil nu foreligger, kan det fastslås, at en samlet tilslutning fra de tre nordiske lande til en Atlantpagt ligger udenfor virkelighedens grund, og når dette er tilfældet, vil det da ikke — også set fra vestmagternes synspunkt — være bedre, at Skandinavien står samlet på et alliancefrit grundlag, som respekteres og anerkendes fra alle sider?

Der er ingen her i landet udenfor kommunisternes lille kreds, der noget øjeblik tvivler på de vestlige demokratiers fredsvilje. Vi små nationer er i så henseende fuldkommen trygge. Den åbenhed, hvormed alle, også udenrigske og militære problemer drøftes i disse lande, indgyder os alle tryghed og tillidsfuldhed. I vestdemokratiene er der en offentlig mening, som kan komme til udtryk; dér diskuterer man problemerne og tager hensyn til argumenter.

Og netop fordi vi har tillid til vestmagternes reelle hensigter, er det, vi tror, at man vil være i stand til at vinde forståelse for det standpunkt, at det tjener fredens interesse, at de nordiske lande står samlet, og at det også er til gavn for en fredelig udvikling, at Skandinavien holder sig udenfor de store magtgrupperinger i verden.